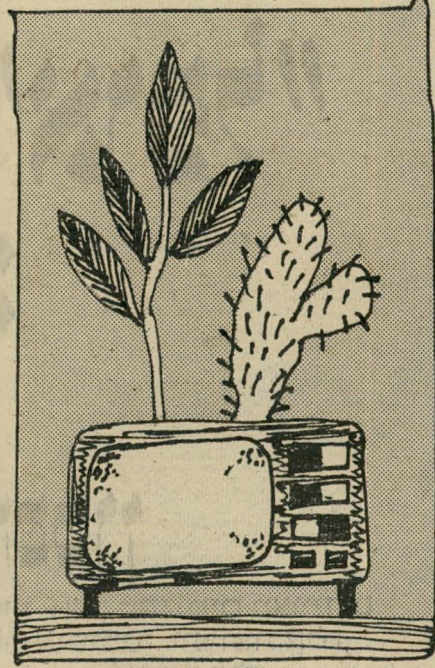

השבוע נובר ושב האח ברוקל שכמה

הלו זה

טלוויזיה?

- הלו, זה טלוויזיה?
- לא, אדוני.
- הלו, הלו, זה טלוויזיה?
- לא, אדוני, כבר אמתי לך, זה לא טלוויזיה.
- הלו, הלו, זה אפס-שתיים-חמש-שמונה-שבע-שתיים-חמש-שמונה?
- כן אדוני, זה המיספר.

טלוויזיה ישראלית במירפסת

- אז מה זה, אם זה לא טלוויזיה?
- זה הטלוויזיה הישראלית, אדוני, זה לא טלוויזיה. שלום, אדוני.
- שלום.
- הלו, הלו, זה טלוויזיה?
- לא, אדוני.
- הלו, הלו, זה אני שטילפנתי קודם. אולי אתה יכול לומר לי מה לעשות עם הטלוויזיה הישראלית שלי?
- ברצון, אדוני. עציצים יש לך?
- יש.
- איפה אתה שם אותם, אדוני?
- הלו! במירפסת אני שם אותם!
- אז תישב בבקשה את הטלוויזיה שלך בין העציצים במירפסת, אדוני, ותתחיל להשקות אותה בכל בוקר. תשים גם קצת דשן, אדוני. שלום אדוני.
- הלו, שלום, תודה רבה.

בעד קריטריונים מוחלטים

אני לי מושג למה העניין הזה של עליית העוני פי ארבעה בין השנים 1978 ו-1980 כליכך מטריד את האנשים. ככה זה בחברה, לא? יש עשירים, יש עניים, יש כאלה באמצע, ויש שוויון הזדמנויות ושוק חופשי. מי שמצליח עולה, מי שמצליח יורד, ומי שלא מצליח נעשה עני. מה הצעקות? אז נניח שבשנים ההן, 1978 עד 1980, היו יותר אנשים שלא הצליחו, ונעשו עניים. זה יכול לקרות אפילו באמריקה, לא?

וביגלל שזה בדיוק מה שאני חושב, כליכך מצא-חן בעיני מאמר שכתב הפרשן הכלכלי של עיתון "הארץ", אברהם טל, תחת הכותרת "כיצד נוספו רבבות עניים". אברהם טל בטח חושב כמוני, אבל לא מסביר את מחשבותיו בצורה כליכך וולגארית כמו שאני עשיתי-כאן, אבל בשפה יפה, כמו שרק נרשן לכלכלי יכול.

עני אמיתי
7 ק 200

נו, אם זה לא הסבר יפה של בעיית העוני, אז אני קוגלאגר. זה בדיוק מסתדר עם מה שאני חושב על העניין. אם לברך אדם יש כסף לקנות לחם ומרגרינה, לקנות נעליים פעמיים בשנה ולבקר מדי פעם בקולנוע - הוא לא עני! אם עני יש לו כסף לשלם שכר-דירה, מים וחשמל, ולאכול בשר מדי פעם - אז הוא כבר כמעט עשיר!

ברור שיש צורך לבחון את העני העוני מבחינה מוחלטת, כי אחת נגיע ל-פראדוקסים נוראים. למה אנשים צריכים להסתכל על מה שקורה לאחרים? שכל אחד יסתכל בצלחת שלו, בבקשה! מה הקינאה הזאת? ככה אפשר לבנות מדינה? צריך להפסיק מייד עם הקריטריונים המסולפים של אנשי הרווחה, ולקבוע באופן מוחלט וסופי שאיש עני זה אחד שעומד על סף רעב, גר על ספסל בתחנה המרכזית ומתכסה בעיתונים, ואז יתברר לנו שמיספר העניים במדינת ישראל לא גדל ב-25 השנים האחרונות, מאז שהפסיקו לבנות ספסלים בתחנה המרכזית. ואם כבר עושים את זה, אפי שר גם לקבוע קריטריון מוחלט לעושה

וככה מסביר לנו אברהם טל את ה"ענין המדאיג, לכאורה, של עליית העוני":

"כאשר אומרים בלשון יום-יום כי משהו נעשה עני יותר, מתכוונים בדרך-כלל לכך שמצבו נעשה רע משהיה קודם לכן, במונחים מוחלטים: אם יכול היה להרשות לעצמו לקנות חמאה - הרי עתה עליו להסתפק במרגרינה. אם קנה נעליים פעמיים בשנה - יוכל מעתה לקנות רק פעם אחת; ואם ביקר מפעם לפעם בקולנוע - הרי עתה עליו להדיר רגליו משם. לא כן אנשי הרווחה. הם מושג שונות להגדירו אך ורק במונחים יחסיים. אם, ההכנסה החציונית" במשק עולה, עולה כמאליו גם "קו העוני" ומי שהיה מעט מעל לקו זה ולא נחשב עני מובהק, עצמו לפתע מתחתיו, ונחשב עני לכל דבר."

ולחלן מסביר לנו מר טל ש, לטווח הארוך" אולי צודקים

שזה דבר לא פחות חשוב למניעת הקינאה שאוכלת אותנו. למשל: עשיר הוא רק אחד שיש לו לפחות מיליון וחצי דולר. וככה, אם נשתמש במונחים מוחלטים, ייצא לנו שיש בארץ באופן קבוע כמאתיים אנשים עניים, ועשירים אין בכלל, וזה יעשה הרבה לטיהור האווירה וגם יקל מאוד על חישובי העשטיסטיקאים.

רק מקור

נגד העובדים הפראיים ובעד ההנהלה האחראית? התשובה לשאלה הראשונה: יצחק רבין. התשובה לשאלה השנייה: אברהם כץ-עוז. התשובה לשאלה השלישית: שימרון פרס. התשובה לשאלה הרביעית: ההסתדרות וגד יעקובי. תב דוק בעצמך.

אני מודה שלכמה זמן היטעו אותי הסיסמות של בנין. אבל זה נגמר. סיסמות זה תחליף עלוב לשרשים. למיפ-לגה-העבודה יש שורשים. כן אדוני. שושנה ארבל-אלמולינו, שלמה הילל, אריק נחמקין, אלה אנשים עם שורשים אמיתיים. זה המקור. אלה שם בליכוד, רומילוארנס וכל האחרים זה סתם תח-ליף זול. אדוני. אני לא הולך להצביע בפעם הבאה בעד העבודה ב'. אני הולך להצביע בעד העבודה א'. בית-דין לא יעזור אותי.

הנהג שלנו

חברה'מן

כולם הולכים לייצור בימינו. סנובים, בשרותים כבר הייתם? תלכו, תלכו. בשרותי-התחבורה, למשל. וליתר דיוק: שרות המוניות בין תל-אביב וחיפה ביום שישי אחרי-הצהריים. מי שלא היה בזה לא היה בשרותים מימיו.

מגיע בראדם שרוצה לנסוע לחיפה לתחנה המרכזית ונעמד בתור הארוך. ביום שישי יש תור ארוך ומוניות קצרות. התור הולך לאט, המוניות מהר. מגיע פיתאום בחור עם שפם, מסתכל על זה שניצב מאחורי בתור, ואומר לו: שמע, אני לא מכיר אותך מאיזה מקום? אני לא חושב, עונה הבחור שמאחורי. אתה חשוב, אומר הבחור עם השפם. אתה רואה את המרצדס הלבנה שעומדת שם בפניה, היא עוד חמש דקות נוסעת לחיפה. אל תעשה הרבה רעש, תבוא איתי. מחיר אוטובוס.

בינתיים מתקדם התור. אני כמעט נכנס למונית. התיק שלי, זאת אומרת, כבר נכנס לתא המיטען, אבל כשאני רוצה להיכנס לתא הנוסעים, אני רואה ששניים בלי תיק שכאן ככה סתם מהרחוב, נכנסו כבר לפני. אני שואל את הנהג: מה זה? אני לא סדרן, אדוני, הוא עונה לי. אני הולך להוציא את התיק שלי מתא המיטען, וגברת אחת מוציאה משם את המיזוודה. טוב, לפחות אני הראשון במונית ה"באה. שות, פיתאום אני מוצא שלפני שניים. מה זה, אני שואל אותם? שתוק, שתוק, אומר לי הגבר. מה איכפת לך? אתה ממילא נכנס. לא בא בחשבון, אני אומר להם, אני נכנס איתם. לא. אל תדבר ככה, אומרים לי הם, יש לנו פתק, הנה, תראה.

וזה עוד לא הכל, כי יש עוד מישהו בתור, עם שישה שקים גדולים. באה מונית. הוא מכניס את השקים לתא המיטען - ואין מקום התיק שלי, ואין מקום למיזוודה של הגברת שהיתה לפני האדון עם השקים וכמעט נכנסה כבר למונית הקודמת. אני רוצה להגיע ל-חיפה, ומאיים על האדון עם השקים במכות אם הוא לא עושה מקום לתיק שלי. הוא מצופף את השקים שלו ועושה

אני איש לאומי, אדוני. ככה חינכו אותי בבית. אדמה נקנית בדם וביזע. דיונים, שיחות, הסכמים, שלום - כל הכבוד להם, אבל קודם כל העם והארץ. התיישבות, עבודה, צבא וביטחון, זה מה שאני אומר. ואחדות העם, כמובן. פועל שבתות פראיות. כל עובד וכל שומר שחור מרים פה ראש וחושב שהוא מלך.

אז מה אני רוצה לומר? שיותר אני לא הולך לעשות טעויות, זה מה שאני רוצה לומר. פעם אחת עשיתי טעות, פעמיים עשיתי טעות, אבל פעם שלי-שית אני לא הולך לטעות. אני לא הולך יותר לבחור בתחליף, רק במקור. תראה בעצמך. מי אומר שצריך לב-דוק עוד פעם, את הסכמי קמפ-דייוויד, ושאוילי אפשר להציל את ההתיישבות המופלאה בחבל ימית? מי אומר שצריך להחיל מייד את החוק הישראלי ברמת הגולן? מי רוצה באמת בממשלת אח-דות לאומית? ומי מבלה אחריות לאי-מית בפרשת "אל-על" ומתייצב באומץ

מקום. לגברת עם המיזוודה קשה לאיים במכות. לה יש מקום בתא הנוסעים, אבל למיזוודה אין מקום בתא המיטען. היא תחכה למונית הבאה, אין ברירה, אולי שם יהיה מקום לשתיהן.

במונית עקרת. מה זה פה? איזה ברדק? אידך נדחפים! הנהג מסתובב ומאיים: אם לא נגמרות הצעקות אני לא נוסע. אני רוצה לנסוע בראש שקט. כולם משלמים כמו בובל'ך.

עד חדרה הנהג נוסע בראש שקט. ברמזור בחדרה יש מונית אחרת לחיפה עם חבר של הנהג שלנו. הנהג שלנו חברה'מן. הוא לא יתן למונית השניה לעבור אותו. המונית השניה נוסעת מאה וחמש, הנהג שלנו נוסע מאה ועשר. המונית השניה נוסעת מאה ועשר, הנהג שלנו עולה למונית עשירים. המונית השניה נוסעת מאה עשרים, הנהג שלנו לא יכול יותר, ונוסעים ביחד כמה קילו-מטרים. הנהג שלנו עשירים. אך אחד לא מוותר. הנהג שלנו חברה'מן, וגם הנהג השני חברה'מן. סניעה תענוג לחיפה ביום שישי אחרי-הצהריים. חבל שנגיעים כל-כך מהר, הצי דרך על מאה ועשרים, כי הנסיעה לחיפה זה הדבר הכי מעניין בחיפה, כידוע, אם יש מזל ומגיעים. כשמגיעים כבר אין מה לעשות, כי זה חיפה.

שלמה גליקשטיין,

אל חיסע!

שלום לך שלמה, שמעתי שאתה עו-מד להשתתף בטורניר טניס ביוהנסבורג שבדרום-אפריקה, ואני רוצה לבקש ממך: אל תיסע.

שמעתי שטניסאים כמו בירון בורג, ג'ון מקנרו וג'ימי קונורס לא ישתתפו בטורניר הזה, מפני שאימו על חייהם. אני לא חושב לאיים על חיידך, שלמה גליקשטיין. אני סתם רוצה לבקש. אני יודע שהפרס גדול והפיתוי גדול. אני יודע שגם האתגר הספורטיבי גדול, וגם זה חשוב מאוד, ובכל זאת, שלמה גליקשטיין, הייתי רוצה שתזכור מאיפה אתה בא ולאן אתה הולך.

אתה בא מעם השולש ממנו הושמד עלידי אנשים שהאמינו שיש גזע לבן, נאצל ונעלה, שזכותו לנצל וגועים אחי-רים, כהים ממנו, וזכותו גם להשמיד אותם.

ואתה הולך לארץ שנשלטת עלידי אנשים שיש להם אותה אידאולוגיה. הם מאמינים שאדם לבן יכול לעשות כל מה שעולה בדעתו לאדם כהה ממנו. אני בטוח שאתה טניסאי טוב. ראיתי בטלוויזיה. טניסאי יכול להיות גם בן-אדם. אל תיסע.